

Tato práce se zabývá srovnáním vidu v češtině a ve španělštině. Vychází z předpokladu z theory of grounding, že v narativním textu se informace zachycuje ve dvou plánech vyprávění, které jsou formálně rozlišené. Při srovnání se pracuje s hypotézou, že oba jazyky používají vid k formálnímu rozlišování těchto dvou plánů. První analýza ukáže, že jeden ze základních rozdílů mezi oběma jazyky spočívá v odlišné roli lexikálních vlastností predikátu. V češtině mohou lexikální vlastnosti predikátu ovlivnit výběr vidu, zatímco ve španělštině nikoli. Toto zjištění potvrzuje i další část srovnání, která se zabývá vyjádřením částečné a úplné současnosti, předčasnosti a následnosti. Poslední část práce je věnována současnému vyjádření zmíněných časových souvislostí a významu habituálnosti.